

JIZERSKÁ 50

rok 2010

Vše začalo v pátek klasickým odjezdem z Olomouce směr Liberec. Nikdy se nám v předešlých ročnících nepodařilo vyjet dle harmonogramu pečlivě naplánovaného Rudou a ani tento rok tomu nebylo jinak. Než Ruda vyhrabal cestu z garáže a Mirek předal službu a ostatní se nalodily bylo opět zpoždění cca hodinku oproti plánu. Nicméně jsme v plné sestavě TriSKáčů vyrazili vstříc dobrodružství zvanému Jizerská 50. Cesta poměrně rychle uběhla, včetně klasické zastávky u benziny ONO a prvního pívka. Do místa letošní registrace OC Nisa jsme dorazili něco okolo desáté hodiny. Místo prezentace z hlediska parkování bylo vybráno pořadateli perfektně, méně spokojenosti bylo se samotným místem prezentace. Atmosféra postrádala nějakou tu typickou vůni, kterou jsme znali z předešlých let. Minimum stánků se sortimentem pro vyznavače běžkování nahradila thajská masáž, kterou někteří z nás vyzkoušeli a stánek Intersportu, který byl také nic moc. Takže nezbývalo než se opět vydat do kultovního místa v Liberci - do prodejny Sport Nýč. Radimovi jsme dovezli něco málo ložtických tvarůžků a zapili to pravou slivovicí s několika různorodých skleniček, jelikož Radim je zapřísáhlý abstinents, a tak neměl v kanceláři zrovna připraveno na kluky z Moravy. Těsně před polednem jsme konečně vyrazili směr ubytování do Bedřichova. Ještě než jsme se vyšplhali s pomocí řetězů na Prezidentku, tak jsme navštívili na stadionu v Bedřichově ségru Radima a prohodili sni pár slov. Pak již nezbývalo zabydlet pokoj, sníst řízky a jiné pochutiny připravené starostlivými manželkami a vyrazit do stopy. Byly skoro tři, když jsme lyže pokládali do stopy, a tak rychle na Šámalku a zpět, ať dorazíme do tmy. Jako utržení z řetězu jsme dojeli až na Hřebínek, kde se již pomalu stmívalo. Při zpáteční cestě jsme se zastavili na Šámalce v domnění, že si dáme polívku a nějaké to pívko, bohužel obsluha restaurace jindy přívětivá, dnes neměla svůj den, a tak jsme to po necelých dvaceti minutách sezení na sucho vzdali a vyrazili směr Prezidentská, kam jsme dorazili již za tmy. Je nutné pochválit Žožina a jeho čelovku, bez které bychom jen stěží dorazili zpět. Večerní párty na Prezidentce proběhlo v režii pivo-rum a tlachání o všem možném. Pokec se protáhl až přes půlnoc. Ranní stávání, vydrbání s hygienou, vydatná snídaně a malé odpočinutí po ní, nás do stopy pustilo až kolem poledne. Dnešní den jsme měli plán ujet jednou tolik co včera, tedy 30 km. Vzali jsme to okolo přehrady Josefův důl a dorazili na Kristiánov. Během pár kilometrů několikrát mazali, tak abychom vyzkoušeli varianty na zítřejší ostrý závod. Na Kristiánově jsme se rozhodli, no rozhodli, Ruda rozhodl, že si vyzkoušíme stoupání na Čihadla a potom Štolpskou silnicí okolo Holubníku na Hřebínek a přes Novou louku zpět na Prezidentku. Stoupání na Čihadla nám již ve svém počátku ukázalo, že to zítra bude fuška. Na rozcestí u Čihadel jsme se nechali zvěčnit, jelikož nebylo jisté zda všichni zítra dojedeme ☺. Mírný sjezd po Štolpské silnici zase prověřil skluz našich běžek. Na Hřebínku nám bodla zelňačka a teplý čaj. V závěrečných kilometrech se již každému honily myšlenky na zítřejší závod. Místo na Prezidentskou chatu jsme sjeli až na stadion v Bedřichově, kde jsme chtěli využít služeb skiservisu ohledně namazání. Po chvilce pobytu v cíli jsem pochopil, že namazání je zde utopíí, a když jsem viděl jakým způsobem to dělají, tak jsem vzal lyže a pěšky mazal na Prezidentskou. Někteří TriSKáči co vytrvali déle nedopadli o nic lépe a za chvíli byli za námi na chatě. Mazací proceduru v předvečer závodu jsme tedy absolvovali opět všichni. Namazat na skluz, vykartáčovat, opět namazat na skluz a opět vykartáčovat, zažehlit stoupací vosky a nekonečně diskutovat o tom, jak to zítra bude s mázou. Pozitivní na to je, že půjčené mazací kopyto jsme krásně obšlehli na papír a zdokumentovali tak, že ani Číňani by se za to nemuseli stydět. Již při večeri nám ale spadla brada, když na teploměru bylo těsně nad nulou a začalo pomalu pršet. Nejlepší řešení bylo, a to je pravda, dát si několik piv a vše zaspát. Ráno moudřejší večera.

Hektické závodní ráno začíná něco okolo sedmé hodiny, kdy se probouzí první nedočkavec, myslím, že to byl Peki. Osprchován a navoněn mírně znervóznil Miru, nás staré kozáky, ani tak ne. Mira čím dál tím více propadal panice, když zjišťoval, že jsme absolutně klidní a startovní horečka se jaksí zatím nedostavuje. Takže snad poprvé za to co jezdíme Jizerku to bylo ráno poměrně poklidné, kdy se stihlo v klidu nasnídat, domazat stoupací vosky, sbalit si pár věcí a sjet na start. Až po sem absolutní pohoda. Venku je nezvyklé teplo, takže přehodnocuji svoje vrstvy oblečení, z batohu vyndávám několik mikin a flanelek určených pro Vrbatu a Hančího :) a jdu jen do klasických tří vrstev. Z pohody nás vyvedlo první položení lyží na sníh a prvních několik stovek metrů. Máza prokluzuje, stopa je ledová, lyže se smýkají, co jsme to tam k... dali. Ihned po dojezdu na stadion zjišťujeme co mažou zkušené borci. Nejprve navštívíme stánek Swixu, kde mažou klistr - propána boha klistr nemám co teď, říkám si. Ve stánku U Nýče zase doporučují kombinaci několika vosku s tak tajemnými názvy, že si začínám myslet, že snad ani neodstartuji. Nepropadám panice a zakupuji u Nýče jeden kus univerzálního sádla (klistru) a pod patu dávám tenkou vrstvu, kterou promíchám s pevným fialovým voskem. Tak a teď se uvidí, jestli budu trhat fialky nebo co vlastně. Mezitím již odstartovalo prvních šest vln na řadě je vlna naše, sedmá. Zkousím se prosoukat co nejvíce dopředu, ale v koridoru je již dost zahuštěno. Ještě narychlo prosím Pepiho, aby my schoval do batůžku brejle, které se mi minule mlžily. Lepší bez dioptrií než nevidět nic. Ani ne za minutu jde to tuhého, borci ve předu strhávají pásku a masa lidí se dává do pohybu. Rychle přebíhám vlevo, kde je méně lidí, pokládám lyže do připravené stopy a zapínám boty do vázání. Pár mohutných odpichů a jsem za startovní čarou. Čip spouští neúprosný boj s časem. Hned na počátku je jedenáctikilometrové stoupání. V koridoru se mydlí několik předešlých vln. Zkousím nasadit nějaký styl, nicméně to drhne jako prase. Nedá se nic jiného než běžet mimo stopu. Používám styl, který se ani nedá popsat. Má to ovšem výhodu předbíhám několik desítek nešťastníku, kterým se lyže smekají tak, že jeden krok dopředu dva vzad je ještě dobrý výsledek. U Buku se terén narovná a přivádí peloton mírným sjezdem na Novou Louku k Šámalově chatě, zde začínám pocíťovat, že lyže sice jedou, ale při zpomalení začínají drhnout, takže každé zpomalení je provázeno trhavými pohyby :-). Několikrát jsem sebou málem říznul, a to je teprve 4 km. Snažím to utrhnout a na chvíli to pomáhá, nicméně stoupání na Kristiánov bere veškeré iluze. Začíná to pěkně prokluzovat a moje chabé svaly již teď dostávají zabrat. Je pravda že u rybníku Blatník to vždy klouže a tím se uklidňuji. Na Kristiánov dojíždím docela vyčerpaný a jako jiní zjišťuji, že avizovaný mazací servis nikde. V hlavě se mi honí několik myšlenek. Mám namazat nebo se trápit dál. Strach z vyčerpání vítězí. Sundávám běžky a vedle Pekiho začínám matlat do komory tučnou vrstvu univerzální klistru, který se snažím rozetřít stěrkou. Několik lyžníku mající stejný problém se mě dotazuje zda jim půjčím také mazadlo. Za chvíli je tuba fuč. Vyrážím směr stoupání na čihadla, což jsme včera trénovali, a tak bych to měl znát. Nikdo nemohl tušit, že ledová stopa za cca 400 metrů končí a lyže budou asi tak 5cm nad zemí díky nabalujícímu se sněhu. Nepodléhám panice, i když Peki mě předbíhá a viditelně se mu jede lépe. Nezbyvá než to vojet, dupu do stopy co se dá, a až před vrcholem se poměr sněhu pod skluznicí vyrovnává, tak abych mohl použít vůbec skluz. Nabírám tempo a již na Knajpě, což je nejvyšší bod trasy, to jede evidentně lépe. Do protisměru se již vracejí první profíci, což mi trochu bere vítr z plachet, snažím se nemyslet na skutečnost, že oni jsou na 34 a já teprve na 11km. Klesání směrem na Hraniční prověřují zažehlené parafíny. Skluz není sice špatný, ale neustále drhne stoupací komora. Na občerstvovače dojíždím Pekiho, který ji právě opouští a použiji pravidlo číslo jedna, že občerstvovačky nejsou pro

občerstvení, ale pro předjíždění. Snažím se držet velkého soka, což se mi víceméně daří, jsem od něho neustále cca 10 metrů. Plán zní držet se co nejdéle a pak nasadit. Vše však maří zmrtnuvstalých Mira Mynář, který okolo nás profrčí jako blesk a udělá z nás statisty. No jo říkám si, celý den včera odpočíval a teď lupl několik brufenů, to se mu jede... Pekimu evidentně ubývají síly a na Knížecí cestě se začíná trápit. Přichází jeho první krizovka. Mě se zatím kupodivu jede dobře. Zkouším mu nasadit a ujíždím mu cca 20 metrů. Ke konci na Vlašském hřebenu však i mě postihuje první krize. Výživný kopeček řádně utahuje uzdu a cestu k rozcestí u bunkru zdolávám ztěžka, Peki mě předjíždí a ukazuje záda. Stále ho však mám na dohled. Ztrácím ho až při prudkém a technickém sjezdu k rozcestí u Bunkru na 21 km. Cesta na Mořinu 23km mi připadá nekonečná, při životě mě drží jen myšlenka, že pod Bukovcem se trať obrací a již se vracíme zpátky z údolí Mordou do cíle. Cestu lemují zbytky reklam staveb po televizních kamerách a odhozené kelímky větší občerstvovací stanici. „Ha Peki“ říkám si a sjíždím k němu. Beru si od něj jednu tabletku Aticrampsu, kterou zapiji douškem čaje a jedu dál. Peki má krizi, a tak se zdržuje o něco déle. Sjezd na Jizerku je celkem široký, nicméně pěkně vydřený, takže je nutné si dávat pozor. Všechny síly, které člověk nabere při sjezdu se náhle ztratí při prudkém stoupání zpět k bunkru, kde je polovina trasy. Síly Vám opět dodá pohled na ještě příjíždějící lyžníky do protisměru, kteří jsou za Vámi něco málo 5 kilometrů. Nastává nejhorší úsek cesty - Promenádní. Pět kilometrů houpavé cesty, celkem čtyři kopečky a nejhorší je ten poslední. Cesta neubíhá, nohy se začínají plést, vrací se mi teplý johták. Snažím se myslet na něco jiného jen abych nemusel koukat před sebe, kde je vidět opravdu hodně daleko. V duchu si slibuji, že už nebudu pít, že už nebudu chodit do hospody, že budu, no prostě všechno jen abych tuhle hnusnou lochnesku přežil. Minulý rok se mi zde jelo docela dobře, letos krize jako prase. V posledním kopci mě opět předjíždí Peki a jeho lyže evidentně jedou rychleji. Patrně se dostal z krize. Sjezd na Smědavu (30 km) je docela široký, krásné tři stopy, jen ty lyže nejedou. Na Smědavu příjíždím s pocitem, že bych tak potřeboval něco slaného, bohužel mají jen banán a teplý čaj, zelený johták už nemůžu ani vidět. Opět předjíždím Pekiho, který si občerstvovačky vychutnává. Čeká mě krušných pět kilometrů z toho 3km do dlouhého prudkého kopce. Nasazuji stromeček a tempo zpomaluji na minimum, tělo to žádá jinak budu mít asi infarkt. Za chvíli mě opět dostihne Peki a ladným švihem mě dostává za svá záda. V této chvíli se rozhoduji, zda jet dále nebo se vrátit na Smědavu a závod vzdát. Morál je na minimu a není síla pokračovat. Vedle v příkopě vidím válejícího se lyžníka, má křeč v noze, ale pomoci nechce. Musím pokračovat, Mordor, jak říkám okruhu z Knajpy do Knajpy, jsem zvládl, tak to přeci nevzdám říkám si v duchu a těžkými tempy pokračuji do kopce. Zde také potkávám poprvé slepého závodníka s vodičem. Klobouk dolů za tenhle výkon, tatam jsou moje bolesti. Teď to přeci nemůžu vzdát, když i takhle postižený to zvládne. To bych se nehodil ani na hnůj. Za chvíli se terén narovná a krize pomalu odchází. Okolo Knajpy projíždím a moc nevnímám tu krásu Jizerských hor. Konečně jsem na Čihadlech a teď by to už mělo jet, ale skluzné vosky jsou asi ty tam, a tak musím píchat abych z toho mírného kopce vůbec jel. Chytám se až v proti kopci na Ždárku 36 km, kde mi evidentně na chvíli někdo dodal sílu a kopeček vyjíždím docela a slušnou rychlostí. Následuje sjezd s bájnou zatáčkou vlevo. Pokud by člověk neodpíchnul tak skončí ve vodopádech Velkého Štolpichu. Zatáčku projíždím pluhem na víc již nemám. Pasáž ke Krásné Máří protrpím. Je to však moje oblíbené místo, kde mi vždy někdo nabije trochu sil a vidina blízké občerstvovací stanice a civilizace mě dokope až na Hřebínek, kam dojíždím totálně zničen. Musím říci, že mi zde zachránili letos život, a to párkem a slanou polévkou. Nabízeli ještě pivo, ale to bych už asi neunesl. Dodání solí do těla

a zbývajících 9 km mě žene dále. Nastává okamžik pravdy, Olivetská hora 43 km, velmi nepříjemné stoupání, které zdolávám na poslední zbytky sil, lyže začínají prokluzovat, ale mazat již nebudu zkouším to urvat rukama. Pekiho již dávno nevidím, asi je už v cíli říkám si. Nepříjemný, částečně technický, ale doslova vydřený sjezd k Buku je poslední záludností a již je slyšet rámus na stadionu. Telegrafní sjezd, jak já říkám úvozu před startem, je na dohled. Poslední sjezd na stadion, lyže začínají drhnout a na stadion přijíždím doslova v nulové rychlosti, snažím se alespoň poslední rovinku technicky zvládnout, ale nohy se mi pletou, takže do cíle sotva dojdu. Po chvilce, kdy se tělo restartuje, začínám uvažovat co dál. Musím najít Pekiho a vydat se zpátky asi 2 km do kopce na chatu Prezidentská. Na jídlo nemám ani pomyšlení, a tak si dávám alespoň teplý čaj, když před tím opírám své ohoblované lyže o hrazení. Než však čaj vypiji, tak se projeví lavinový efekt a cca 100 párů lyží leží na hromadě. Najít svoje Sporteny je tedy zážitek, jediným vodítkem jsou hůlky, které jsem měl přes poutka na lyžích. Po chvilce nacházím a vyprošťuji své prkna. Ruce mi začínají hodně zebrnout a promočené oblečení začíná chladnout. Vyhodnocuji situaci jako kritickou a bez Pepiho se vydávám směrem vzhůru sáňkařskou dráhou směrem na Královku. Jdu do kopce jako kdyby mi bylo sedmdesát, zhluboka dýchám a sebemenší námaha mě dostává. Asi za 10 minut mě dohání Peki a zbytek cesty jdeme spolu. U Královky nasazujeme lyže a užíváme si posledních 300 metrů sjezdu. Peki ještě stačí těsně před chatou hodit pro diváky tygra a ohnout skluznici na svých Fišerech. Vyhýbám se laboru po pádu a jsem doslova šťastný, že jsem u chaty. Vyjít dvě patra po schodech do pokoje je teď nadlidské úsilí, ale teplá sprcha mě probere. O balení formou naházení vše do igelítek a jedné kabele nemá smysl se rozepisovat. Pobyt zakončujeme slavnostním pivkem, česnekačkou a jedním až dvěma rumíky na počest překonání mého osobáku na Jizerce. Rozloučíme se s obsluhou a z Bedřichova odjíždíme již za tmy. Je 18:00. Pod kopcem na stadionu, kde ještě běží čas sundáváme řetězy a přes Liberec najíždíme na rychlostní silnici, no rychlostní silnici, zprovozněn jeden pruh, který je zasněžen. Průměrnou rychlostí 60 km za hodinu

s dvěma zastávkami dojíždíme do Olomouce hodinu po půlnoci za vydatného sněžení, když v Hradci Králové byla opravdu kalamita a místy nebylo jasné kudy jet. Další den mi dělá problémy si zavázat tkaničky, ale tělo rychle regeneruje, a tak přehodnocuji své rozhodnutí příště

nejet. Stejně pojedu Takže SKOL

Své zážitky za pocity zapsal :

Martin Pejzl - Meki st.č.3088

Jizerská Padesátka trat' závodu 2009

